

Záznam pro všechny nadšence vyznávající vysokohorskou turistiku a ferratové lezení,

Úvodem:

Začalo to prostě mailem mého dalšího kamaráda Michala Š., který mě letos zaslal mail kde byl přiložen odkaz na video na YouTube a napsal “ A propos Toto už jsem Ti ukazoval?“ s doslovem “ To už ale chce mít hodně naladěnou formu“

Po zhlédnutí videa a získání základních informací bylo opravdu potřeba doladit formu a čekat na ideální počasí. To druhé v letošním roce bylo trochu složitější. První pokus s dobrým počasím nevyšel neb to byla rychlovka a ze dne na den v tomto termínu nikdo nemohl. Druhý pokus taktéž rychlovka se díky některým okolnostem podařila.

Tedy ve středu slovo dalo slovo a ve čtvrtek odpoledne jsme už s Paťasem seděli v autě a mířili vstříc nevšedním zážitkům! Na parkoviště za Muhlbachem dorážíme něco málo po osmé večerní. Nacházíme zde již několik aut s dalšími lezci. Bivak tvoříme jak jinak z mého malého autíčka a k našemu překvapení na parkovišti nacházíme i studánku. Jdeme omrknout okolí, dáváme první slivovičku a pivka. Postupně balíme, připravujeme věci a před půlnocí uleháme. Budík nařízen na 5:30 zadrnčí přesně a my vylézáme za chladného rána ven z auta kde zjišťujeme, že parkoviště je skoro plné a většina posádek je již na cestě. No nic dáváme čaj a něco zakousneme a o 6h valíme nahoru do hor. Já si hned na začátku po prvních 10min. zpestřuji výstup sestupem dolů pro zapomenutý telefon na parkovišti a v tu dobu ještě ve spícím komatu vybíhám za Paťasem zpět nahoru. Cestou přicházíme na to, že náš horský pěší výstup ke štítům bude ve stínu což se nám zdá dobré a večer se nám to jen potvrzuje! Pod stěnu přicházíme za 2h rychlé chůze. Tam potkáváme další množství lezců. Dáváme sváču, oblékáme sedáky a kocháme se krajinou. V jakýsi moment, kdy mám ještě rozbalen batoh, housku v ústech a spokojeně vychutnávám výhled mě překvapí Paťas, který již kompletně připraven vyrazí ke stěně se slovy “jdu se zavěsit a jdeme na to“ rychle dobalím, polknu housku, chrstnu pár kapek vody do trubic a mažu za Paťasem. Před námi vyráží jakýsi mladý Rakouský pár, kde si o slabší polovině v duchu říkám, že někde tam nahoře z toho holka bude pěkně vyjukaná. Cestou s Paťasem přicházíme na to, že tyto Rakouské mladé kamzíky nemůžeme nikdy dohnat a děvče bude v obraze více než my! Již v první půlce štítů ostrých jako žraločí zuby nás předbíhá nějaký nadupaný

Rakouský starší pán a do konce cesty nebude jediný který nás předběhne! Paťas jim již za půlkou začne přezdívat "rakouští Mírové" (kdo nezná našeho Míru asi nepochopí, Ti co ho znají vědí o čem jde řeč!) a nad jejich rychlostí a odhodláním jen kroučíme oba dva hlavou. Video nelhalo a cesta vede opravdu přes všechny štíty nahoru a dolů. Krátký lanový most přelézáme bez nejmenšího problému a za ním dokonce zrychlujeme neb nás začínají dohánět také Rakouské dámy a nějaká rodina s děckem. Nastává chvíle pravdy a dostáváme se k nataženému lanu po kterém je třeba přeletět jednu z roklí. Návod praví dáti nohy dopředu a moc to nerozjíždět aby nedošlo k rozplácnutí se o druhou stěnu. Tuto nevšední horskou atrakci si nakonec oba dva řádně užíváme a Paťas si 1 metr před koncem lana atrakci zpestřuje šplhem zpět nahoru, neboť se mu na druhé straně zaseklo lano pro přitažení kladky. Mě se tím alespoň prodlužuje čas pro focení, ale Paťasovi to fakt nezávidím. Vylézáme na další štít a získáváme náskok před dalšími skupinami lezců. Někde nevím už na kterém štítu před sebou vidíme obrovskou skalnatou homolí a říkáme si, že po ní by mohlo vést nějaké pěkné Děčko. A opravdu se nepletete! Pod homolí dáváme další sváču a odpočinek. Zde se již dostávám k jádru dalších zážitků! Někde asi tak v polovině této exponované stěny mě bez upozornění převálcuje jakýsi Rakouský magor, který to má v hlavě úplně jinak!(chtěl jsem napsat borec, ale z našeho pohledu je to vrah nás ostatních) Mužik v trenýrkách a kšiltovce (žádné jištění, přilba a cokoli jiného!) se ode mne odráží a podobným způsobem převálcuje i Paťase 2m nade mnou. Po této scéně si dáváme pauzu a vyměňujeme si názory zda je to sen či skutečnost. No nic hodnotíme se za jako zcela normální a v klídku s jištěním, přilbou, batohem s věcmi do hor a vodou vylézáme homolí! Za homolí se objevují další štíty které bude ještě potřeba překonat. Opět už nevím kde, ale někde v horních partiích našeho výstupu pouštíme svišticí rodinku s mladým jinochem před nás. Rodinka se jistí jen občas a to jen na jednu karabinu a jen ve velmi exponovaných místech. V jakém si malém převisu a za ním ve velmi exponované části se mladý jinoch lezoucí bez rukavic i přilby kousne a neví co dál! Otec již zřejmě na vrchu, matka tak 15m nad ním v němčině na brečícího jinocha, kterému sjíždějí zpocené ruce po laně cosi houkne ve smyslu "polez spratku stejně nemáš na vybranou" v tento moment se s Paťasem pro jistotu klidíme pod převis a čekáme. Za cca. 5min se rakouský jinoch vyškrabe nahoru, kde pak jak vidíme z dálky musí ještě pózovat nad jakousi průrvou opět nejištěn - zřejmě do rodinného alba! Nechávám se tam pak od Paťase také fotit, ale trapně se pro jistotu jistím! Někdy tak kolem 12:30 vylézáme navrch, uděláme vrcholovou fotku a pokračujeme ještě výše na chatu Matrahaus. Tam dáváme polévku, foto u kříže a mažeme zpět dolů po nejbližší sestupové cestě. Celou dobu lezení jsme s Paťasem ze štítů hledali kudy

tak cestička dolů půjde?

V moment sestupu máme tu čest se s cestou blíže seznámit. Již v horních partiích chápeme proč někteří jdoucí ze spodu mají na hlavách přilbu. Pro představu cestička se kroutí dolů v poměrně pro nás příkrém srázu skládajícího se ze sněhu, suťoviska, skalek po kterých teče voda atd.. Volím svoji oblíbenou taktiku běhu suťoviskem, což má za následek uvolnění nespočetného velkého kamení, které se začne řídit dolů na zrovna přicházející chodce! To mě přiměje k normální chůzi zpět na cestu a volíme s Paťasem velmi pomalé a jisté sestupující tempo. Kdesi v polovině Paťas nevěřičně označuje tuto stezku za šíleně nebezpečnou hovadinu, kterou zřejmě vymyslel nějaký sebevrah již za války – soudě dle rezavých kramlí, lan a tyčí. V dolním úseku nastává rozhodnutí, zda pokračovat až dolů a obejít tak celé štíty, nebo to vzít kratší jinou značenou stezkou zpět přes ranní nástup. Volíme variantu dvě! Zde si bez souhlasu dovolím zkopírovat info ze článku jiných lezců (snad jim to nebude vadit) [Štěrka s lidmi se sype proudem a většina po výškovém půlkiláku začíná – podle Boba naprosto scestně – opět šplhat do kopce zpět k nástupu na ferratu. Já se držím velitele \(má přeci mapu!\), který v sobě nezapřel dlouholetého člena Turistického oddílu a neomylně volí zkratku horší zato delší :-\)](#) Co napsat, snad jen že jsme šli naprosto stejnou zkratkou Cestou dolů v podvečerních hodinách za snad 40°C pocitového vedra potkáváme jakési skupiny pátečních Rakouských výletníků. Na moji poznámku, že to snad jdou teď vylézat odpovídá Paťas se slovy “ ty jdou jen na procházku“. Nicméně u tak třetí skupiny někdy kolem 17h neodoláme a položíme jim otázku kam že to v tuto hodinu jdou? Dostáváme pro nás nepochopitelnou odpověď “přeci nahoru to vylézt“ !! Popřejeme hodně zdaru a nechápavě doklopýtáváme na parkoviště k autu. Tam v zápalu úspěšného dne vymyslíme neuvěřitelně odpočinkovou ferratu na sobotu a začneme se přemísťovat do nejbližšího kempu u vybrané ferraty.

Proč právě Pidinger?

No přeci jsme v pátek dali Konigsjodler obtížnost KS6-C(C-D), celkem 3400m převýšení (nahoru, dolu, lezení) a to za 12h. Pro porovnání Seewand je KS6-D(D-E). Pidinger byl v knize označen jako KS5-C tedy pro nás o stupeň lehčí, kratší a tak. Jen jsme neviděli mapku a jiné označení, které uvádí (D) a horních 250m exponovaných a velmi vzdušných!

Sobota odpočinková aneb Pidinger nás zlikvidoval !

Procitáme kolem 8h ranní, slunko svítí, nálada dobrá, ferrata blízko. Dáváme snídů, balíme věci a vyrážíme autem najít parkoviště pod ferratou. Po drobné konzultaci

v jakémsi outdoorovém obchodě získáváme informaci kde se parkoviště nachází. Za chvíli jízdy ho nalézáme, jest však dosti plné, tak parkujeme na kraji lesa, tak jako ostatní skupiny lezců, které zde potkáváme. Vyskakujeme z auta, a vyrážíme k nástupu pod ferratu. Přesto, že nás nohy dosti bolí, tak zřejmě s vidinou lehkého krásného lezení upalujeme na horu a předcházíme dosti skupin na cestě. Jen jednoho Rakouského staříka Ne a Ne předejít. Stařík tak ve věku přes 80let valí nahoru jen v trenkách a to pro nás nevídanou rychlostí, při které si s námi chce ještě v němčině povídat. Štěstí, že mu nerozumíme páč v ten moment už stejně nemáme sílu na rozhovor. Cestou zastavujeme u studánky na osvěžení, v ten moment Paťas nabízí staříkovi vodu aby ho zřejmě na chvíli zastavil, stařík odmítá a dál maže nahoru svým tempem. Cestou nás ještě předjede jeden ošlehaný rakouský mladík na kole, které mu v závěru dne budeme dost závidět jeho bike. Čas výstupu zkracujeme o cca. 30min a dorážíme pod stěnu, kde potkáváme dosti lezců vč. našeho bikera, kterého po pátečních zážitcích raději pouštíme prvního na stěnu. To se ukazuje jako správné rozhodnutí neb mladík nám hned v začátečním Děčkovém výstupu mizí a už ho do konce dne nepotkáme. Vylézáme prvníh 100m výš. z celkových 750m. Tam se shodujeme, že jsme zřejmě zlehka unaveni a volíme pomalejší tempo. Postupně dorážíme k další stěně již vertikále(dole na cedulce v NJ značené jako 100m luftige – aniž bych toto slovíčko znal, tak pod touto stěnou mám o jeho významu zcela jasno!), kde potkáváme několik vyplašených lezců vzdávajících tuto lehkou stěnu a volící nouzovou únikovou cestu! Nic dáváme posilňující sušenky a vyrážíme. Někde tak na 60m, kde přelézáme s Paťasem další vyjukané oběti této stěny začínám přemýšlet o tom jak asi bude vypadat horních 250m u kterých na spodní ceduli bylo napsáno sehr luftige. Celý výstup Pidingru absolvujeme ve stínu a až na chvíli zahalen v mracích – poznámka zcela záměrná! Postupem času se nám nějak sama od sebe vrací i síla a vylézáme k již avizovaným horním 250m. Zde pouštíme asi tak 40letý větrem a horami ošlehaný pár, který leze asi tak 3x rychleji než my s Paťasem a to jak spolu konzultujeme jsme ve velmi dobře naladěné formě! No nic jdeme pokořit posledních 250m. Někde tak v půlce, když se trochu roztrhají mraky, visící zrovinka v mírném převisu mě přepadne myšlenka o námi zvolené odpočinkové ferratě. Někde v horní a již poslední části, kdy po mě chce Paťas abych pózoval pro fotku v dalším menším převisu se začínám smát a utrousím cosi o jednoduchosti. Chytám se lana, zapírám se nohama o uklouzanou skalní vertikálu a ručkujou do nebe. Na to Paťas pohlédnuvší dolů pod sebe a skrze roztrhané mraky utrousí něco jako, že tohle to fakt nebude pro každého a vzepřen o lano mě následuje! Těsně pod vrcholem se zapisujeme do vrcholové knihy. Tam mě při zápisu Paťas zaskočí poznámkou “ to bude bomba až na vrchu budou stát

zaparkovaná auta“ zřejmě tak naráží na text v mé knize o této ferratě, kde se píše, že cesta zpět je normální turistická! Vylézáme na vrch kde turistickou šotolinovou cestu nelze spatřit. Jdeme udělat vrcholovou fotku u kříže, přecházíme pár m k chatě na polívku a kocháme se nádherným výhledem, neb se mračno roztrhalo. Po odpočinku a jídle vyrážíme zpět dolů po turistické cestě. K našemu překvapení se jedná a kamennou cestičku s jistícím lanem, schody, sem tam dřevěným žebříkem a tak Co víc Vám napsat – někde dole již moje kolena nechtějí poslouchat a pro jistotu mě začne neposlouchat i levá kyčle! Paťas jdoucí dolů bez hůlek nakonec ve spodní části nalézá jakousi dřevěnou hůl a duo invalidů může pomalu klopytat k parkovišti. U jakési chatrče s občerstvením máme nápad, že si nenápadně půjčíme opřená kola a dole na parkovišti je zanecháme s cedulkou díky za půjčení Nakonec nám vychování nedá a klopytáme dál bez kol! Nevím už přesně kde, ale v jeden moment Paťas odhaduje cílové parkoviště za druhou zatáčkou před námi. Jeho sen se nenaplnuje a parkoviště nacházíme až za zatáčkou 14! To jsme již na hranici svých chodeckých možností a naprosto vysílení upadáme vedle auta na německou zem. Dole se postupně rehabilitujeme a děkujeme horám, že nám tyto výstupy dovolily uskutečnit.

Suma sumárum 2dny – přesněji 20h výletu, nastoupáno-naklesáno-nalezeno 6,5km výškových.

Chcete-li jít v našich stopách rádi poskytneme podrobnější detail cest i necest. Jen počítejte že poznáte nepoznané a nemožné se pro vás stane skutečností

Mimo to už teď mám další zajímavou stezku, kterou je třeba projít. A jak říká kámoš je to fakt jen o psychice